

# Psychiatrisch patiënt

Onlangs blies iemand zijn appartement op. Het was een psychiatrisch patiënt. De nieuwslezer bracht dit gegeven alsof het één logisch op de ander volgde. Ik ben zelf een psychiatrisch patiënt, met mij velen, en ik zie mezelf op dit moment eigenlijk niet in staat om mijn appartement op te blazen door de gaskraan open te zetten, alleen maar omdat ik mezelf zo ontzettend graag van het leven wil beroven. Als ik op het station sta en op de borden zie dat er een aanrijding is geweest met een persoon, dan gaan mijn gedachten uit naar de machinist, de nabestaanden en de persoon die op dat moment zo wanhopig was om uit het leven te stappen. Daarna stap ik weer in mijn eigen, haastige leven en bedenk ik via welke omreisroute ik het snelste naar de plaats van mijn bestemming kan komen. Ik kan me op zo'n moment niet indenken hoe wanhopig je moet zijn. En dat terwijl ik al een aantal keer naar een treinstation ben gegaan. Net iets te dicht tegen de rand van het perron gaan staan om de snelheid van de voorbijrazende intercity te voelen.

De zuigende aantrekkingskracht die dit met zich mee brengt. De mentaliteit van ik wil wel springen, maar ik durf niet. Voor de machinist, voor de nabestaanden. Voor mezelf. Vrees niet, als ik zo wanhopig ben om uit het leven te stappen, als ik niet inzie dat ik me morgen weer wat beter zal voelen, of anders overmorgen of een week erna. Het is dan de depressie die mij van het leven heeft beroofd, niet ikzelf. Het is dan oprecht een mooi leven geweest en over het algemeen gelukkig. Denk daar aan, als het nieuwsbericht over de zoveelste psychiatrische patiënt, de NS vertraagd is door de zoveelste aanrijding met een persoon. Ze zijn zoveel meer dan een psychiatrisch patiënt, ze zijn meer dan een mededeling op een bord. Het zijn allemaal Ongelovigen met hun eigen achtergrond, hun eigen verhaal en hun eigen moment dat ze niet achter de horizon konden kijken.

*De ongelovige*